

Program vydala Divadelní společnost Petra Bezruče, s. r. o., ke 3. premiéře sezony 2001 – 2002.

Textovou část připravil Martin Režný.

Fotografie: Dita Pepe.

Graficky upravil Marian Siedlaczek.

Divadlo Petra Bezruče provozuje Divadelní společnost Petra Bezruče.

Ředitel: Jiří Krejčí.

Umělecký šéf: Janusz Klimsza.

Zřizovatelem Divadla Petra Bezruče je Magistrát města Ostravy.

Práva k provozování díla zastupuje DILIA Praha.

www.bezruczi.cz

Mladá garda
v letech jungle

Ruská krasavice
fragmentárně odhalena

Janusz Klimsza
Alexandr Fadějev
Viktor Jerofejev

Alexandr Fadějev - Viktor Jerofejev - Janusz Klimsza

Mladá garda v letech jungle / Ruská krasavice fragmentárně odhalena

Překlad: Janusz Klimsza a Libor Dvořák

Adaptace a režie: Janusz Klimsza

Hudba: Norbert Lichý

Scéna a kostýmy: Marta Roszkopfová

Pohybová spolupráce: Lenka Dřimlová

Díla požitiv: Dita Pepe

Vedoucí obchodního oddělení: Tomáš Suchánek

Inspic: Jaromila Pauleřová

Nápověda: Jiřina Čížková

Světla: Jiří Kos, Jaroslav Šulc

Zvuk: Petr Šimíček

Rekvizity: Soňa Matějková

Vlášeny: Jana Zajíčková

Garde-rob: Jan Lhotská

Vedoucí výroby: Bedřich Losovský

Jevištní technika: Jaroslav Vrzal, Michal Fidler, Pavel Johančík

Roman Widenka, Michal Weber a Jaroslav Šulc

Premiéra 9. listopadu 2001

Mladá garda v letech jungle

Ulja ..... Lucie Žáčková

Valja ..... Markéta Viktorová

Ljubka ..... Nikola Birklenová

Valko ..... Vítězslav Kryške

Procenková ..... Marcela Čapková

Vaňa ..... Roman Harok

Oleg ..... Josef Kaluža

Babička ..... Zdena Przebindová

Jelena ..... Kateřina Krejčí

Serjoža ..... Daniel Zaoral

Radik ..... Michal Moučka

Jefrosinja ..... Alena Sasínová-Polarczyk

Bruckner ..... Norbert Lichý

Fomin ..... Michal Przebinda

Stachovič ..... Richard Krajčo

Popravčí četa ..... Pavel Johančík

..... Michal Fidler

..... Jaroslav Vrzal

..... Michal Weber

Ruská krasavice fragmentárně odhalena

Ira Tarakanovová ..... Markéta Viktorová

Vladimír Sergejevič ..... Vítězslav Kryške

Ksjuša ..... Nikola Birklenová

Stanislav Albertovič ..... Michal Przebinda

Polina Nikanorovna ..... Alena Sasínová-Polarczyk

Viktor Charitonovič ..... Norbert Lichý

Antoška ..... Roman Harok, Josef

Kaluža

Otec Veniamin ..... Daniel Zaoral

Bůh Stalin ..... Norbert Lichý

Anděl ..... Lucie Žáčková

Vojáci ..... Josef Kaluža, Roman

Harok

Zinajda Vasiljevna Lominadzová-Syrcovová ..... Marcela Čapková

Generál Vlasov ..... Vítězslav Kryške

Dědula ..... Zdena Przebindová

Matka ..... Kateřina Krejčí

Andrjuša ..... Daniel Zaoral

Dato ..... Norbert Lichý

Démon ..... Daniel Zaoral

Balet Russkaja Krasota ..... Marcela Čapková

..... Zdena Przebindová

..... Kateřina Krejčí

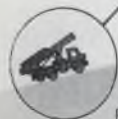
Alexandr Fadějev (1901–1956) – v roce 1919 byl po japonské intervenci a kontrarevolučním převratu ve Vladivostoku přijat za člena komunistické strany a pod krycím jménem Bulyga začal pracovat v ilegality. Bojoval v několika partyzánských oddílech. Poprvé raněn v březnu 1920 při pouličních bojích ve Vladivostoku. Podruhé těžce raněn při zteči Kronštadt r. 1921. Po propuštění z armády studoval na vysoké škole báňské; odešel ve druhém ročníku a věnoval se stranické práci a literatuře: Záplava (1923), Proti proudu (1923), Porážka (1927), Partyzánské povídky (1938), Poslední Udehejec (1941), Leningrad ve dnech blokády (1944), Mladá garda (1946). Některé jeho prózy byly zdramatizovány či zfilmovány. Opera Mladá garda J. S. Mejtuse měla premiéru r. 1947. Fadějev byl držitelem řádu V. I. Lenina, předsedou Svazu sovětských spisovatelů, členem Ústředního výboru Komunistické strany Sovětského Svazu, poslancem Nejvyššího sovětu SSSR, místopředsedou Světového kongresu obránců míru, členem byra Světové rady míru. Působil také jako literární kritik a teoretik vycházející ze zásad umění v socialistické společnosti.

V jednom z našich rozhovorů jsi vyslovila názor, že vzhledem k povaze své činnosti a způsobu svého života „neznám“ a „nevidím“ mnohé temné stránky života špatných lidí, jako je znáš a vidíš Ty. Už tenkrát jsem Ti řekl, že je to falešná představa o nás spisovatelích, a o mně tím spíš. Nejlepší z nás vidí i ty temné stránky života a špatných lidí, a dokonce ostřeji než mnozí lidé kolem nás...

Já osobně jsem však už svým povahovým založením náchylný vidět v lidech všechno nejlepší a právě toto v nich zobrazovat, aby lidé měli před sebou nějaký vzor. Ale měla jsi pravdu v tom smyslu, že je třeba život zobrazovat pravdivěji, reálněji, nezavírat oči před různými svízelemi, drsnostmi, podlostmi a nesnázelemi ...

A. Fadějev Asje

14. srpna 1953

Raketomet

Houfnice

Protitankové dělo

Moždiř

Pancéřovka (bazuka)

Tank

Žora Arutuňanc si dokonce zavedl zvláštní sešit s rubrikami, do kterých zapisoval jméno autora, název každé přečtené knihy a její krátké zhodnocení. Například:

„N. Ostrovskij: Jak se kalila ocel. Ohromná knížka!
A. Blok: Verše o krásné dámě. **Mnoho mlhavých slov.**

Byron: Childe Harold. Nechápu, proč toto dílo kdysi lidé tak vzrušovalo, když je tak nudné.

V. Majakovskij: Správná věc! **(Zhodnocení chybí.)**

A. Tolstoj: Petr I. Ohromné! Ukazuje, že Petr byl pokrokový člověk.“
Žora Arutuňanc byl vůbec velmi pečlivý, čistotný, důsledný ve svých názorech a ve všem **miloval pořádek a kázeň.**

A. Fadějev – Mladá Garda, str. 72

Zmocnila se ho neobyčejná **touha** po činnosti, **touha** co nejlépe se uplatnit, **zasáhnout do života lidí**, do jejich počínání, vnést do něho něco svého, dokonalejšího, co by běželo na rychlejší obrátky a mělo **nový obsah** – tato **duchovní síla**, ještě nevykrytalizovaná, prostupovala celou jeho bytost a byla podstatou jeho charakteru.

„Je to marné, chlapče, nejdůležitější síla na světě je **organizace**,“ říkal, blyskáje očima s tmavými nazlátlými řasami. „Bez té se zřejmě povleče i **nejlepší a nejpotřebnější věc**. Ale jen co přiložíš ruku k dílu a napneš vůli – a ...“

„Můžeš za to dostat přes hubu, ani nevíš jak,“ řekl *Valko* neotáčeje se.

A chlapi po zásluze ocenili jeho **drsny humor**.

A. Fadějev – Mladá Garda, str. 84

V řadě truchlivých dnů všeobecného mlčení a opovrzení otvírá se tvému okouzlenému pohledu celý svět nepředstavitelných pohádkových **hrdinských činů**. Lidé konají tyto **hrdinské činy** buď proto, aby z nich něco měli, anebo proto, aby si lépe zařídili život, někdy **z touhy po dobrodružství**, jindy zase z přátelství, z věrného kamarádství nebo proto, aby vysvobodili z neštěstí milovanou dívku, nebo **prostě jen tak, docela nezištně – pro blaho lidstva**, pro slávu vlasti nebo proto, aby na zemi věčně zářilo světlo vědy, jako to dělal Livingstone, Amundsen, Sedov, Něvelskoj.

A jaké hrdinské činy konají lidé **ve válce**! Bojují tisíce let a tisíce jich proslavilo navěky svá jména ve válkách. A ty ses musel narodit zrovna v době, kdy žádná válka není. Žiješ v kraji, kde zarůstají šedou trávou **společné hroby vojáků**, kteří položili život za to, abys ty žil šťastně, a dodnes ještě jde tímto krajem sláva voje **vůdců** těch velkých let. Cośi mužného a nadšeného jako píseň při pochodu zní v tvé duši, když hltáš stránky jejich životopisů ...

A. Fadějev – Mladá garda, str.101

Viktor Jerofejev (1947) – prozaik,

literární vědec, člen akademického Institutu

světové literatury v Moskvě.

Debutoval v r. 1979 jako autor

a pořadatel almanachu *Metropol*.

Po zákazu *Metropolu* měl na dlouhou dobu

zakázáno publikovat. Později vyšly tiskem

povídky *Dopis matce* (1988), *Galoše* (1988),

Papoušek (1988), *Berďajev* (1989),

Krávy a berušky (1992), *Strýček Sláva* (1993):

V roce 1990 vyšel „skandální“ román

Ruská krasavice (česky 1992).

„Pomineme-li nejrozmanitější narážky, polemiky a parafráze, odkazující k životu ruské metropole na začátku osmdesátých let, docházíme při četbě *Ruské krasavice* k závěru, že jde o jeden z prvních ruských postmodernistických románů. Takto postmodernisticky (či postsovětsky) pracuje Jerofejev s kompaktními celky, takto si pohrává, zahrává a volí nepřímý konflikt s tradicí F. M. Dostojevského, v tomto smyslu neváhá zařadit do textu i satirické vylíčení moskevského disentu či početné groteskní výjevy ze života sovětských lidí, v tomto duchu zachází s jazykovými polohami knihy, jakož i s konkrétními tématickými liniemi nebo jednotlivými aktéry. Podobně modifikované předkládá spisovatel rovněž patřičně znevážené velké historické paralely a mesianistické iluze. A konstatuje, že všechno už je pasé, vše je překonáno, nic nikam nevede, všechno se teď má k světu pouze jako jeho velkolepé post skriptum.“

Vladimír Novotný

Pane! Modlit se k tobě neumím, odpusť, není to moje vina, nikdo mě to nenaučil, můj život oplynul daleko od Tebe, jiným směrem, ale pak se mi přihodilo neštěstí a já pochopila, že nemám na koho se obrátit – kromě Tebe. Nevím, jestli jsi nebo ne, i když si myslím, že spíš jsi, protože si přeju abys byl, pane. Avšak pokud nejsi a já se modlím do prázdna, tak proč potom tolik všelijakých lidí – Rusů i cizinců, invalidů i akademiků, stařenek i docela mladých lidí – odpradáвна, od těch nejstarších časů stavělo chrámy, křtilo děti, malovalo svaté obrazy a zpívalo náboženské chorály? Copak to všechno by mohlo být nadarmo? Vyloučeno. Nikdy neuvěřím, že to byl jen veleklam a výraz všeobecné krátkozrakosti, které se svět najednou mohl vysmát a ponižit jí!

